

Marian Płachecki

"Ów halcyjon", Jerzy Paszek, "Teksty" z.3 (1972) : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 15/46, 160

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(I) OSIŃSKI Zbigniew: Konwencja i antykonwencja w Teatrze Laboratorium, "Teksty" 1972 z. 3, s. 33-47.

Autor wskazuje na przenikanie się w historii sztuki dwu nurtów: nurtu akcentującego arbitralność znaków artystycznych i nurtu używającego owych znaków w funkcji ekspresji naturalnej. Przedstawicielem pierwszego jest np. Brecht, także - "młody" Grotowski, gdyż "dojrzały" chce już odrzucić konwencjonalność, wyzbywając się w tym celu pojęcia "gry". Aktor, przygotowując się do spektaklu i występując w nim, nie "udaje", lecz jest sobą - i szuka siebie, zarazem widzowi umożliwia odnalezienie się w swej niepodzielności. W dalszym ciągu omawia Osiński tradycje Grotowskiego (Stanisławski, "Reduta") i jego "terapeutyczną" funkcję wobec współczesnego życia teatralnego, wypełnianą dzięki opozycji przeciw poetykom realistycznym i estetyzującym.

BP/46/43

M.P.

(I) PASZEK Jerzy: "Ów halcyjon". "Teksty" 1972 z.3, s.91-107.

Przedmiotem artykułu są zbieżności poetyki wiersza Przybosa ze stylem Żeromskiego, zwłaszcza - z rozdziałem "Popiołów" zatytułowanym "Zimorodek". Autor omawia pokrewieństwo motywów, zabiegów semantycznych i ustosunkowań do tradycji w obu tekstach (Przyboś nawiązuje do Słowackiego, Żeromski przywołuje "Do B.Z." Mickiewicza). Rozważania te prowadzą autora do konstatacji "brzmieniowego komponentu" pamięci Przybosa. Ujawniają też romantyczne rysy jego poetyki.

BP/46/44

M.P.